

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **A. H.**, nar. ...., státní příslušnost Ukrajina, trvale bytem ....., v ČR t.č. pobytem ....., proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9.3.2017, č.j. CPR-7173-2/ČJ-2017-930310-V231,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend ze dne 8.2.2017, č.j. KRPZ-16334-26/ČJ-2017-150026-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) bylo žalobci dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9, § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 3 let. Shora specifikovaným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo postupem dle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního

řádu (dále jen „správní řád“), prvostupňové rozhodnutí žalovanou potvrzeno a odvolání žalobce zamítnuto.

II. Žaloba

Žalobce především namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 2 odst. 3 správního řádu, tj. nešetřil práv nabytých žalobcem v dobré víře a dále § 3 správního řádu, neboť nezjistil skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a nepřihlédl ke skutečností svědčícím ve prospěch žalobce ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu. Takovým pochybením pak došlo k vydání rozhodnutí, jež je v rozporu s § 119 a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť důsledkem správního vyhoštění je nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Žalobce uvedl, že na území ČR žil od roku 2006 v rámci dlouhodobého víza za účelem zaměstnání. Pobyt mu pak udělilo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky. O legální pobyt přišel nevědomky, neboť ministerstvo v minulosti zahájilo řízení o zrušení dlouhodobého pobytu z důvodu toho, že se ve lhůtě nedostavil ke zpracování potřebných údajů.

Žalobce dále namítal, že okolnostem jeho případu by odpovídalo, aby mu byl uložen jen výjezdní příkaz bez správního vyhoštění. Měl by pak ještě šanci vyřešit svou pobytovou situaci v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců. Žalovaný nesprávně posoudil otázku přiměřenosti dle § 174 a zákona o pobytu cizinců. Žalobce dále odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen ESLP) a českých soudů. Podle nich je třeba zohlednit následující kritéria. K povaze a závažnosti dotčeného veřejného zájmu žalobce uvedl, že v ČR pobýval 8 let legálně, nikdy se nedopustil žádného trestného činu, ani přestupku ani neporušoval české zákony jiným způsobem. Nikdy až dosud se neocítl bez víza a navíc tato skutečnost nastala bez jeho vědomí. K délce pobytu v hostitelském státě žalobce uvedl, že v ČR se velmi dobře integroval, pracoval, našel spoustu přátel a řádně odváděl daně. K době, jež uplynula od porušení veřejného pořádku, či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby žalobce uvedl, že v ČR, až na tento nevědomý pobyt, neporušil veřejný pořádek ani nespáchal násilný trestný čin. K rozsahu sociálních a kulturních vazeb na stát uvedl, že si během svého pobytu vytvořil sociální a kulturní vazby a má zde řadu přátel, což žalovaný zpochybňuje, avšak v důsledku jeho nedostatečně provedeného výslechu. Jde-li o imigrační historii, pak na území ČR žije legálně již od roku 2006. Jeho soukromý a rodinný život bude narušen zásadní měrou, neboť si v ČR vytvořil řadu vazeb. V současné době tedy nenaplnuje pouze body ohledně dětí a partnery pobývajících na území ČR. Znovu zdůraznil, že v ČR pobýval 8 let legálně, pracoval, měl přítelkyni a nikdy se nedopustil žádného násilného trestného činu ani přestupku či porušení zákona. Nepředstavuje proto pro veřejný pořádek či jiný zájem v ČR žádné nebezpečí a zásah by proto nebyl přiměřený. Závěrem uvedl, že správní vyhoštění je trestem za správní delikt sui generis a proto navrhl, aby soud případně upustil od uložení trestu správního vyhoštění v souladu s § 78 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.).

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na prvostupňové i napadené rozhodnutí, neboť žaloba obsahuje totožné námitky, které byly uplatněny v průběhu řízení o správním vyhoštění, a ke kterým se již podrobně vyjádřila. Žalovaná je přesvědčena, že v odvolacím řízení postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a ze své strany neshledala porušení žalobcem citovaných zákonných ustanovení, a proto navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex off), a vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 119 a odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o správním vyhoštění *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutím o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a zařadí cizince do informačních systémů smluvních států pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutím o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a zařadí cizince do informačních systémů smluvních států, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

Soud k věci předně uvádí, že dle obsahu rozhodnutí a správního spisu žalobce pobýval na území ČR nelegálně od dne 20. 11. 2016 do dne 6. 2. 2017, a to poté, co mu bylo Krajským ředitelstvím PČR Praha, odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 14.11.2016, č.j. KRPA-428954-17/ČJ-2016-000022 uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku, tj. do 20.11.2017. Dle tohoto rozhodnutí žalobce se na území ČR zdržoval neoprávněně bez platného víza ode dne 2. 9. 2016 ode dne 14.10.2016 a nejméně ode dne 14.9.2016 do 14.10.2016 bez cestovního dokladu. Žalobce byl dne 14.10.2016 kontrolován policií na protialkoholní záchytné stanici Praha-Libeň. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 10. 2016 a žalobce si jej osobně převzal. Byla mu stanovena 30 denní lhůta k vycestování a byl mu vydán výjezdní příkaz s platností do dne 19. 11. 2016. Žalobce však v době platnosti výjezdního příkazu z ČR nevycestoval a na jeho území neoprávněně pobýval až do 6.2.2017, kdy byl při pobytové kontrole kontrolován policisty. Rovněž neměl cestovní doklad, který ztratil v září roku 2016 a nový si dosud neopatřil. Soud rovněž zjistil, že žalobce byl trestním

příkazem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 8.2.2017, č.j. 3 T 24/2017-35 odsouzen za přečin maření výkonu rozhodnutí a vykázání dle § 337 trestního zákoníku právě z důvodu neoprávněného zdržování se na území ČR, ačkoliv bylo shora rozhodnuto o jeho správním vyhoštění (viz shora uvedené rozhodnutí). Trestní příkaz nabyt právní moci dne 8.2.2017. Žalobci byl uložen trest vyhoštění na dobu dvou let.

Ze shora popsaných skutkových zjištění je zřejmé, že žalobce svým jednáním naplnil citovaná ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, neboť mařil výkon předcházejícího rozhodnutí o správním vyhoštění a na území pobýval bez cestovního dokladu a neoprávněně bez víza resp. platného oprávnění k pobytu.

Hlavní žalobní námitka se týkala zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Dle ustanovení § 119 a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*. Vodítkem pro aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců může být rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS. V publikované právní větě se uvádí, že „[p]řiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 119 odst. 5 (nyní § 119a odst. 2 – pozn. NSS) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky.“ Dále se v odůvodnění rozsudku konstatuje, že „§ 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců (nyní § 119a odst. 2 – pozn. NSS) je promítnutím mezinárodních závazků, které pro Českou republiku vyplývají z čl. 8 Úmluvy (Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, publikovaná pod č. 209/1992 Sb. – pozn. NSS). Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Do tohoto práva může státní orgán zasahovat jen v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy, tedy jen na základě zákona a jen tehdy, je-li to v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu legitimních zájmů, které jsou v tomto ustanovení taxativně vymezeny. Na straně jedné není pochyb o tom, že zabránění neoprávněného pobytu cizinců na území ČR je legitimním cílem, který lze podřadit pod ochranu veřejné bezpečnosti dle čl. 8 odst. 2 Úmluvy, na straně druhé je podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva i Ústavního soudu ČR třeba v každém konkrétním případě zvažovat, zda intenzita zásahu do soukromého a rodinného života je přiměřená právě významu veřejného zájmu, pro jehož ochranu má být k tomuto zásahu přistoupeno (...) Respektování principu proporcionality je nezbytnou podmínkou jakéhokoli přípustného omezení základních práv. Jak uvedl Evropský soud pro lidská práva např. ve věci *Daliova a další proti Francii* (rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1998), je třeba v každém případě uvážít, zda je respektována spravedlivá rovnováha mezi zájmy cizince na ochraně jeho soukromého a rodinného života na straně jedné a zájmy státu na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti na straně druhé.“

Soud tedy uvádí, že přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce je i v daném případě třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem (§ 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců) a vyplývajících rovněž z judikatury ESLP vztahující se k [čl. 8](#) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen

„Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z [čl. 8](#) Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. [8 As 118/2012 - 45](#)

Soud k věci uvádí, že žalobce pobýval oprávněně na území ČR od 19.11.2006 do srpna roku 2011, kdy odcestoval zpět na Ukrajinu. Do ČR přicestoval znovu a pobýval zde oprávněně od 4. 6. 2016 do 1. 9. 2016. Přímé rodinné příslušníky zde nemá a ani nesdílí společnou domácnost s občanem ČR či EU. Nelze proto dospět k závěru, že by rozhodnutím o správním vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného života. Žalobce je svobodný, bezdětný, jeho matka, bratr a setra žijí na Ukrajině. Zásah do svého soukromého života spatřuje v tom, že by nevydělal tolik peněz a na Ukrajině by nenašel práci ve svém oboru. Žalobce žádné jiné vazby k ČR neuváděl. Z rozhodnutí správních orgánů pak vyplývá, že se naplněním ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců důkladně zabývaly a v rozsahu nezbytném pro soulad jejich rozhodnutí s požadavky uvedenými v ustanovení § 2 správního řádu zjišťovaly a podrobně hodnotily veškeré skutečnosti. Soud souhlasí se žalovaným, že žalobce skutečně neuvedl ani neprokázal existenci společenských a kulturních, přátelských nebo jiných vazeb navázaných na území ČR a neprokázal příslušnou míru integrace do společnosti ČR. Žalobce je svobodný, bezdětný a jeho zdravotní stav je dobrý, není odkázán na pomoc jiné osoby. Na Ukrajině žije jeho bratr, žalobce se na Ukrajinu již v roce 2011 vrátil. Může pobývat v domě společně se svým bratrem a svůj soukromý život tedy může realizovat na Ukrajině. Na území ČR sice legálně pobýval především od konce roku 2006 do srpna roku 2011, ale neuvedl ani neprokázal, že by si za tuto dobu vytvořil intenzivní sociální a kulturní vazby v ČR. V posuzovaném případě však nelze odhlédnout od toho, že žalobce nerespektoval předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění a nadále na území ČR neoprávněně pobýval a toto jeho jednání bylo posouzeno jako trestný čin. Žalobce především namítal, že na území ČR pobýval legálně 8 let. Jak plyne ze shora uvedeného, tak jeho tvrzení není pravdivé. Stejně tak není pravdivé jeho tvrzení, že se na území ČR nedopustil žádného trestného činu či, že neporušoval české zákony a veřejný pořádek. Ani další jeho tvrzení, že se dopustil toliko nevědomého nelegálního pobytu, není pravdivé, neboť po uložení prvního správního vyhoštění pobýval na území ČR zcela vědomě neoprávněně. S ohledem na výše uvedené soud nedospěl k závěru, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo nepřiměřené či by bylo možno využít institut § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť byly dle názoru soudu v případě žalobce zcela oprávněně shledány důvody k uložení správního vyhoštění. Soud jen pro úplnost dodává, že úst. § 78 odst. 2 s.r.s. nelze použít, neboť v případě uložení správního vyhoštění se nejedná o správní delikt, kdy lze uložený trest moderovat.

Soud k věci závěrem uvádí, že žádné z práv v Listině uvedených nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, takové právo je dáno pouze občanům České

republiky (čl. 14 odst. 4 Listiny). „Je věci suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek určitou osobu, cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, vpustí či nevypustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, co uběhla doba, po níž byl vstup dané osobě na území státu povolen. Jak již bylo shora uvedeno, subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje. Pouze občanům České republiky je garantováno právo na svobodný vstup na území“ - viz usnesení ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04, obdobně též usnesení ze dne 8. 11. 2006, I. ÚS 394/06, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, nebo ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04, vše dostupné z <http://nalus.usoud.cz>. Soud k tomuto dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28.05.2015, č.j. 9 Azs 71/2015-35, ve kterém uvádí: „Ač se právní úprava zákona o pobytu cizinců může zdát příliš tvrdá, je nutno respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit. Smyslem správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců je snaha zamezit dalšímu pobytu cizince, který na území pobývá bez víza či bez platného povolení k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Pro správní vyhoštění je dostačující zjištění o neoprávněnosti pobytu; důvody, které neoprávněný pobyt způsobily, jsou v tomto ohledu irelevantní a jejich nezohlednění nelze interpretovat jako výraz přepjatého formalismu při aplikaci práva (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69, a ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012 – 22).“

V. Náklady řízení

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. května 2017

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová